

Åsikt:

Detta är den största myten om Israel och Nakba

Det är en av de mest bestående myterna kring kriget 1948: Den episka striden mellan en skräckinjagande arabisk Goliat och ett nyfött Israel för att befria Palestina. Och det är en fabel som fortsätter att orsaka skada idag

Palestinierna betalar fortfarande priset för en av de mest bestående myterna kring det arabisk-israeliska kriget 1948.

Av: [Seraj Assi](#) Maj. 3, 2022

När palestinier firar 74-årsdagen av Nakba och israeler 74 år av stat, bör vi ta en stund för att avslöja en av de mest bestående myterna kring kriget 1948: legenden om stora arabiska arméer, förenade i andan, som invaderar Israel för att befria Palestina.

I en hedrad fabel som förevigas av både araber och israeler, skildras kriget som en episk strid mellan en judisk David och en arabisk Goliat. Detta är historiens renaste mytologi.

Men kriget var inte en liten israelisk David som stod inför en gigantisk arabisk Goliat. Det var ett mycket motiverat och relativt organiserat Israel som kämpade mot en splittrad arabisk koalition vars regeringar gick in i kriget för att tävla om sin bit i Palestina.

Kung Abdullah I av [Jordanien](#) var där för att annektera Palestina och skapa ett hashemitiskt Storsyrien. Syrierna, som fruktade Jordanien mer än Israel, var där för att stoppa Jordanien från att annektera Västbanken. [Egypten](#) var där för att blockera hashemiterna, ockupera Gazaremsan och hävda sin överhöghet över sina arabiska grannar. Palestina var ett proxy slagfält för sina ambitioner och rädslor. [Palestiniernas](#) själva öde fanns knappt med i arabiska autokraternas beräkningar.

Myten om Israels militära underlägsenhet har avlivats av israeliska historiker själva. Enligt Avi Shlaim överträffade de israeliska styrkorna i varje skede av kriget och övervann alla arabiska styrkor som mobiliserades mot det. I mitten av maj 1948 var det totala antalet arabiska trupper i Palestina, både reguljära och irreguljära, under 25 000, medan Israel ställde upp över 35 000 trupper. I mitten av juli hade tIsrael 65 000 man under vapen, och i december hade dess antal nått en topp på nästan 100 000 soldater.

["Det slutliga resultatet av kriget var därför inte ett mirakel utan en trogen återspeglning av den underliggande militära balansen i den palestinska teatern. I detta krig, som i de flesta krig, segrade den starkare sidan", kommenterar Shlaim i "Kriget för Palestina"](#)

På tröskeln till kriget dolde den arabiska enhetens fasad djupa splittringar och sprickor. Arabiska härskare var mer försiktiga med varandra än för Israel. De arabiska arméerna gick över till Palestina för att slåss sinsemellan och sabotera varandra.

- [En kamp till döden och svek från arabvärlden: De mest katastrofala 24 timmarna i palestinsk historia](#)
- [Inuti Saudiarabiens kampanj för att avbryta palestinierna](#)
- [Ett mirakel hände i det heliga landet i år](#)
- [Judiska israeler borde sluta vara rädda för Nakba](#)

De gick inte in i kriget som araber, utan som egyptier, jordanier, syrier och irakier. De hade varken ett enhetligt kommando eller en enhetlig vision. Araberna tog sitt kalla krig till Palestina. De utkämpade ett krig i ett krig. Hela satsningen var dödsdömd från början. För att [citera](#) historikern Eugene Rogan: "Arabstaterna gick till slut i krig för att förhindra varandra från att förändra maktbalansen i arabvärlden, snarare än att rädda det arabiska Palestina."

Ingen av de arabstater som gick in i kriget ville se en livskraftig palestinsk stat växa fram på dess flank. Hashemiten Jordan arbetade hårt för att säkerställa att en sådan stat aldrig skulle se dagens ljus. Det var ett stort svek som kläcktes i hemlighet.

I november 1947, på tröskeln till delningsplanen, träffade kung Abdullah av Transjordanien i [hemlighet](#) sionistledaren Golda Meir för att underteckna en icke-angreppspakt: kungen lovade att inte motsätta sig skapandet av den judiska staten i utbyte mot att annektera Västbanken .

Tre månader senare, i februari 1948, gav britterna grönt ljus till Abdullahs hemliga plan. Inte konstigt att Jordanien var det enda arablandet som inte motsatte sig delningsplanen. Tre månader senare lämnade britterna Palestina och Israel förklarade sig självständigt.

Följande dag förklarade araberna krig mot Israel, skenbart för att återta Palestina, men främst för att underminera varandra. När krigets stoft hade lagt sig var Palestina förlorat.

Transjordanien kunde under tiden rycka Västbanken med östra Jerusalem (med brittisk välsignelse), medan Egypten grep Gaza. Som det visade sig hade hashemiterna gått in i kriget med två mål: att annektera Västbanken och att förhindra deras bittra rival, Hajj Amin al-Huseini, Jerusalems mufti, från att skapa en livskraftig palestinsk stat. De andra arabstaterna åkte dit för att begränsa Transjordanien snarare än att rädda Palestina. I slutändan segrade hashemiterna.

En man såg allt komma. [Fawzi Qawuqji](#) var befälhavare för den arabiska befrielsearmén. Medan ALA var en armé av frivilliga inrättad av Arabförbundet som

en motkraft till muftins heliga krigsarmé, hindrade arabiska regeringar tusentals arabiska rekryter från att ansluta sig till någon av styrkorna.

Liksom många av sina arabiska kamrater gick Qawuqji över till Palestina med storslagna löften om befrielse. Men en gång i Palestina fann han sig själv kämpa mot utnötningskriget mot arabisk enhet. "Den var till för att förhindra ett krig mellan arabstaterna", skrev han om ALA. Istället för att slåss mot sionisterna kämpade nu den arabiska befälhavaren sig fram mellan hashemiterna och de syriska nationalisterna.

Det arabiska politiska klimatet som skapade ALA utgjorde ett stort problem för Qawuqji. Han skrev i [sina memoarer](#) : "Kung Abdullah var fast besluten att förverkliga sitt Stora Syrienprojekt med hjälp av Palestina. Denna möjlighet oroade den syriska regeringen mer än någon annan. Och vad gäller Irak, som skulle skicka sin armé till stridsfältet i Palestina genom att passera genom Transjordanien, hur skulle den eventuellt kunna agera? Skulle det hjälpa Jordanien att förverkliga projektet?"

Det var en genuin oro. När allt kommer omkring var irakierna inte villiga att reta sina hashemitiska kusiner för Palestinas skull, eller muftin, som de hyste en djup misstro mot.

Efter att ha reflekterat över de ömsesidiga farhågor som rådde bland arabstaterna strax före kriget, beklagade Qawuqji bittert: "Varje arabstat fruktade sin så kallade systerstat. Var och en eftertraktade sin systers territorium och konspirerade med andra mot sin syster. Detta var den situation som arabstaterna befann sig i när de förberedde sig för att rädda Palestina, och det var först och främst detta som bekymrade dem. Först efter detta, mycket långt efter detta, kom själva problemet med Palestina."

Chocken över nederlaget var biblisk. Ingen annan händelse i modern arabisk historia var så oundviklig men ändå så fullständigt oförutsedd.

Det var, med den syriske intellektuellen Constantin Zureiqs ord, som [myntade termen](#) " [Nakba](#) " i sin framstående bok "The Meaning of the Nakba", "den värsta katastrofen som har drabbat araberna i deras långa historia." Han noterade tillspetsat: "Sju [arabiska] länder går i krig för att avskaffa uppdelningen och för att besegra sionismen, och snabbt lämna striden efter att ha förlorat mycket av landet Palestina."

Det var ett arabiskt nederlag, iscensatt och orkestrerat av arabiska regimer, en självförvållad katastrof som palestinierna har betalat det yttersta priset för sedan dess.

Till slut hade det arabiska nederlaget beseglats från början. Som den store [arabnationalisten](#) Sati al-Husari senare skulle reflektera: "Araberna förlorade Palestina för att vi var sju stater."

I själva verket var de knappast arabstater, utan klientstater, under kolonial regi. 1948 var Egypten, Irak och Jordanien fortfarande under brittisk kontroll. Den jordanska

armén, känd som den arabiska legionen, leddes av en brittisk officer, John Bagot Glubb, aka Glubb Pasha, vars lojalitet delades mellan hashemiterna och hans brittiska överordnade.

Det var lättlurat att förvänta sig att araberna skulle befria Palestina när araberna själva inte var befriade. Som Gamal Abdel Nasser, den blivande egyptiske presidenten som kämpade i kriget, senare reflekterade i sina memoarer: "Vi kämpade i Palestina, men våra drömmar var i Egypten."

Så de arabiska arméerna som invaderade Israel var inga Goliater. Faktum är att det inte fanns några arabiska arméer, bara en sammanblandning av okoordinerade paramilitära grupper, som var dåligt beväpnade och knappt tränade, mycket improviserade, kraftigt i undertal och överväldigade. Det officiella arabiska militära engagemanget för Palestina var i bästa fall skyggt. De begynnande arabstaterna, som fortfarande dominerades av tidigare kolonialgeneraler och marionetthärskare, hade ingen riktig kamp i dem.

Kriget 1948 var inte ett arabiskt-israeliskt krig så mycket som ett arabiskt-arabiskt krig. För att parafraiera Jean Baudrillards [berömda fras](#) : kriget 1948 ägde inte rum. I decennier sedan 1948 har arabstaterna beskattat palestinierna – och krävt deras tacksamhet och lydnad – med deras krigstida uppoffringar för Palestinas räkning. Men historien visar att arabiskt engagemang för Palestina till stor del är legenden.

Seraj Assi har en doktorsexamen i arabiska studier från Georgetown University och är författare till [The History and Politics of the Bedouin: Reimagining Nomadism in Modern Palestine](#) (Routledge, 2018)